

grundelse for at gennemføre et eller andet, hvor altsaa det, der er foreslaaet, efter vor Mening er rigtigt og godt, dør maa det selvfølgelig staa det konservative Folkeparti fuldkommen frit at give det foreslaaede sin Tilslutning uden Hensyn til, om Venstre vil give det sin Tilslutning eller ikke — og dette altsaa ud fra de Betragtninger, som Venstre har gjort gældende for sit eget Vedkommende ved at hævde, at de i givne Tilfælde vil handle, som de nu en Gang mener, de kan handle som isoleret Parti. Herfra at slutte, at der skulde være nogen nævneværdig Sandsynlighed for et virkeligt Samarbejde, i hvert Fald paa bredere politisk Grundlag, mellem Socialdemokrater og Konservative, vilde efter mit Skøn være ganske forkert. Og omvendt mener jeg, at der om mange Spørgsmaal, f. Eks. angaaende den direkte Beskatning, hvor højt man paa dette Omraade tør gaa, angaaende Stillingen til, om vi bør have et Forsvar eller ikke, angaaende den sociale Lovgivning, altsaa om vi skal fortsætte en social Lovgivning op i Skyerne og uden Hensyn til, om vi har Raad til den eller ikke — at der om alle disse for al Politik efter mit Skøn saa fundamentale Ting fra forskellig og fra betydende Side indenfor Venstre er fremsat Udtalelser, som fuldkommen sikkert viser, at Partiet Venstre og det konservative Folkeparti med Hensyn til de store politiske Linier ser nogenlunde ens paa Tingene, og saa vist som dette er det afgørende for, hvilke Partier der skal arbejde sammen paa bredere Basis, er det ogsaa min Overbevisning, at Kendsgerningerne nok skal vise, at det er *de* to Partier, der naturligt hører sammen.

Som allerede bemærket har det ærede Medlem Hr. Rode ved denne som ved forskellige tidligere Lejligheder stærkt argumenteret for en Politik paa bredt demokratisk Grundlag. Hvor stor en Tilslutning der kan skaffes hertil, skal jeg lade staa hen. Det, som vi fra konservativ Side saa afgørende maa ønske — det, vi tror maa blive en naturlig Nødvendighed i Kraft af Udviklingen paa den anden Side —, er, at der heroverfor maa komme til at staa et Samarbejde paa bredt borgerligt Grundlag. Jeg har allerede nævnt, at efter mit Skøn vil et Samarbejde udenfor fuldkommen isolerede Tilfælde mellem Socialdemokrater og de Konservative være saa nogenlunde utænkeligt, og dette af flere Grunde, f. Eks. fordi vi ser saa højst forskelligt paa nationale Spørgsmaal. Naar man fra socialdemokratisk Side argumenterer imod Forsvarsordningen,

træffer man ofte den Vending, at man kan ikke tænke sig, at nogen Folketingskandidat vilde komme godt fra at gaa ud i Landet og agitere mod en vis Forhøjelse af Aldersrenten og samtidig agitere for, at vi skal beholde et vist Forsvar. Jeg kan ikke se rettere end, at Udtalelser af den Art ganske tydeligt viser, at Opfattelsen af, hvad man skylder sit Land paa disse Omraader, er saa højst forskellig, ja, i saa overmaade høj Grad forskellig, at der ikke er nogen Mulighed for at kunne tale Modparten til Rette. Endvidere er det jo øjensynligt, at Socialdemokratiet — og her forekommer det mig, at det i alt væsentligt støttes af det radikale Parti — mener, at den sociale Lovgivning kan fortsættes op i Skyerne uden Hensyn til Statens Evner i saa Henseende.

Overfor den sociale Lovgivning mener jeg i Kraft af Begivenhederne, som de nu har foreligget, at turde sige, at det konservative Folkeparti altid har vist Villie heroverfor. Men lige saa sikkert er det, at vi ikke kan gaa med til en social Lovgivning, som Staten som saadan ikke kan bære. Det er min Overbevisning, at en af de overvejende Ulemper ved Valutasituationen er fremkaldt ved, at man i dette Land bruger saa alt for meget, hvilket saa atter giver sig Udslag i, at vor Handelsbalance er daarlig. Denne min Opfattelse af Forholdet deles jo ganske af den højtærede Finansminister efter hans Udtalelser her. Men heraf maa saa ogsaa naturnødvendigt følge, at man, naar man staar overfor sociale Udgifter, maa overveje, om man har det fornødne økonomiske Grundlag for at kunne gaa endnu videre. Af samstemmende Udtalelser fra Socialdemokratiets og det radikale Partis Side synes det mig givet, at disse Partier slet ikke endnu har den rigtige Forstaaelse af, at Valutasituation og social Lovgivning i meget væsentlig Grad hører sammen. Derimod mener jeg paa den anden Side at have kunnet konstatere, at Partiet Venstres Stilling paa dette Omraade saa nogenlunde er den samme som det konservative Folkepartis. Ikke alene hvad dette Spørgsmaal angaar, men ogsaa overfor økonomiske Spørgsmaal i det hele er det min Opfattelse, at det er en Ulykke for Landet i dette Øjeblik at have en socialdemokratisk Regering. For mig er det, naar alt kommer til alt, ikke det afgørende, om der paa Statsregnskabet spares nogle flere eller nogle færre Millioner. At der under den foreliggende Situation i høj Grad bør spares, er givet, men hvor Virkningen af en social-